

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets indhold

Lovforslagets hovedindhold er at indføre hjemmel til kommunalt samarbejde på ejendomsskatteområdet (lovforslagets § 1, nr. 5, og § 2, nr. 2).

Endvidere foreslås, at afgiftspligten for skadesløsbreve til sikkerhed for lån til betaling af ejendomsskatter og visse andre lignende skadesløsbreve kommer til at påhvile långiver (lovforslagets § 3).

Endelig indeholder lovforslaget nogle ændringer af redaktionel og teknisk karakter (lovforslagets § 1, nr. 1 – 4 og 6, og § 2, nr. 1).

2. Baggrund

Der kan om indholdet af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (ejendomsskatteoven) oplyses, at ejere af fast ejendom, for hvilke der efter lov om vurdering af landets faste ejendomme er foretaget en ansættelse af grundværdien, skal betale en afgift til den kommune og til den amtskommune, som ejendommen ligger i.

Afgiften benævnes hhv. kommunal og amtskommunal grundskyld.

Kommunal grundskyld opkræves af ejendommens grundværdi med en årlig promille, der fastsættes i forbindelse med den årlige vedtagelse af kommunens årsbudget. Promillen skal udgøre mindst 6 og højst 24.

For amtskommunerne gælder ifølge loven en fælles grundskyldpromille på 10, for landbrugsejendomme og lignende ejendomme dog 5,7.

Ejendomme, der tilhører staten, kommunerne og amtskommunerne er normalt fritaget for grundskyld, jf. lovens § 7.

I stedet kan disse ejendomme pålignes dækningsafgift efter § 23 i loven.

Endvidere kan der i primærkommunerne opkræves dækningsafgift af forskelsværdien af kontor-, forretnings- og lignende ejendomme. (Forskelsværdien er et vurderingsteknisk udtryk for forskellen mellem en ejendomsværdi og grundværdi; altså nogenlunde svarende til bygningernes værdi).

Kommunerne opkræver både de kommunale og de amtskommunale ejendomsskatter. Den amtskommunale andel af ejendomsskatterne afregnes halvårsvis til vedkommende amtskommune.

Efter § 8 i loven kan en kommunalbestyrelse meddele hel eller delvis fritagelse for grundskyld af nogle nærmere opregnede grupper af ejendomme. Der er hovedsagelig tale om ejendomme, der i bred forstand kan siges at blive anvendt til almenyttige formål.

Efter de gældende regler er det kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor ejendommen er beliggende, der er kompetent til at træffe beslutninger i medfør af ejendomsskatteoven og lov om lån til betaling af ejendomsskatter. Der er ikke i lovgivningen hjemmel til at overlade udøvelsen af denne kompetence til en anden kommunalbestyrelse for derigennem at skabe mulighed for kommunalt samarbejde på ejendomsskatteområdet.

I november 1998 rettede Kommunernes Landsforening henvendelse til skatteministeren med ønske om indførelse af hjemmel til fælleskommunal administration inden for skattestyrelseslovens område samt vedrørende sekretariatsbetjening af ejendomsvurderingsrådene.

På denne baggrund fremsatte skatteministeren et forslag til lov om ændring af bl.a. skattestyrelsesloven og lov om vurdering af landets faste ejendomme. Forslaget blev vedtaget af Folketinget den 21. maj 1999 (lov nr. 381 af 2. juni 1999). Ved lovændringen er der med virkning fra den 1. juli 1999 indført hjemmel til, at skatteministeren kan godkende, at to eller flere kommunalbestyrelser indgår aftaler om etablering af fælleskommunal administration på skatte- og ejendomsvurderingsområderne inden for den gældende opdeling af landet i vurderingskredse. Lovændringen giver bl.a. mulighed for fælleskommunal administration for så vidt angår forskudsregistrering, ligning af fysiske personer og dødsboer samt kontrolfunktioner i forbindelse med ligning, ligesom der med skatteministerens godkendelse vil kunne etableres fælleskommunal sekretariatsbistand til ejendomsvurderingsrådene.